

Čínská tchajwanská noční můra se stala skutečností

NI [nationalinterest.org/blog/buzz/china's-taiwan-nightmare-has-come-true-208259](https://nationalinterest.org/blog/buzz/china-s-taiwan-nightmare-has-come-true-208259)

1. ledna 2024

Představ si to. Neustálý bombastický útok spojený s každodenními ozbrojenými provokacemi není způsob, jak se zalíbit publiku v zámoří. Nebo, jak nedávno uvedl Wall Street Journal, „Čína čelí nové politické realitě na Tchaj-wanu: žádní přátelé.“ Stručný popis časopisu je přesvědčivý. Tchaj-wan prošel v posledních desetiletích seismickou demografickou a politickou transformací – transformací, která prakticky vylučuje pacifické sjednocení mezi Tchaj-wanem a Čínou.

Čínská tchajwanská výzva

Pokud se Čína netěší žádné podpoře mezi tchajwanskými politickými stranami, je jen malá vyhlídka, že by se prezident vstřícný k Číně po volbách tento měsíc usadil v prezidentské kanceláři v Tchaj-peji. Bez prezidenta a zákonodárního sboru přátelského k Číně má Čína mizivě

malou šanci dosáhnout svého prvořadého cíle získat kontrolu nad ostrovem bez bojů. Bude muset nasadit ozbrojené síly se všemi riziky a náklady, které válčení přináší.

A úředníci Komunistické strany Číny za tento smutný stav nemohou vinit nikoho jiného než sebe. Zdá se, že její diplomacie je téměř záměrně navržena tak, aby odehnala potenciální přátele a sjednotila spolenectví a koalice, aby porazila cíle strany.

Je pravda, že demografie není přítel Číny v Tchajwanském průlivu. Ještě před dvaceti lety byly nálady mezi ostrovany zhruba rovnoměrně rozděleny mezi zastánce sjednocení s pevninou a zastánce nezávislosti. V krajních případech se asi deset procent vyslovilo pro okamžité sjednocení a dalších deset procent pro okamžitou nezávislost. Prostředních 80 procent se zdálo být víceméně spokojeno se status quo přes úžinu, vyjadřovalo podporu sjednocení nebo nezávislosti, ale bez konkrétního harmonogramu. Umírnění byli rádi, že mohou donekonečna kopat do plechovky, než aby podstoupili pozdvižení v důsledku drastických politických změn.

Od té doby se situace z pohledu Pekingu zhoršila. Je železným zákonem, že ke generační výměně dochází s tím, jak starší generace odcházejí z této země, a že postoje společnosti se mohou měnit, když řízení převezmou mladé generace formované různými formativními zkušenostmi.

Od přelomu století se podíl „pevninských obyvatel“, kteří uprchli na Tchaj-wan po porážce v čínské občanské válce a kteří se definují primárně jako Číňané, podle časopisu scvrkl na méně než tři procenta populace. To není smysluplný volební obvod ve prospěch svazu přes úžinu. Nikdo nevychází vstříc třem procentům voličů.

Mladí ostrované se definují především jako Tchajwanci, nikoli Číňané. Projevují malou spřízněnost – natož věrnost – k Číně. Není tedy překvapením, že žádná ze tří stran, které se ucházely o ostrovní prezidentský úřad, neučinila sjednocení hlavním tématem, zatímco bouřily o hlasy. Ve skutečnosti právě naopak. Dokonce i Čínská nacionalistická strana neboli KMT, která se v minulosti uchýlila k Pekingu, utlumila jakoukoli obhajobu užších vazeb přes úžinu téměř do ticha. Tak funguje volební politikaření.

Člověk by si myslel, že i komunisté chápou základní vrtochy demokratické politiky. Mýlili byste se. Chování Číny vůči Tchaj-wanu se skutečně rovná diplomatickému pochybení. Je to sebeporážející politika a dá se předpokládat. Neschopnost Pekingu nalákat si ostrovany je součástí jeho většího obratu od „měkké síly“ k surovému nátlaku a zastrahování. Chce to spíše ohromovat, než lákat.

Pro Josepha Nye, který tuto frázi vymyslel, je měkká síla silou civilizační přitažlivosti. Pomáhá vůdcům společnosti, která je pro ostatní atraktivní, prosadit se při vyjednávání se zahraničními vůdci. Měkká síla povzbuzuje ostatní, aby chtěli to, co chcete vy.

Pro Ameriku patří mezi talismany měkké síly relativní otevřenost Spojených států vůči cizincům, zakládající dokumenty, jako je Deklarace nezávislosti a ústavy, a produkty popkultury, jako jsou filmy a hudba. Čína může oslovit svou dlouhou historií, působivým uměním a architekturou a uctívanými historickými osobnostmi, jako je filozof Konfucius nebo diplomat-admirál dynastie Ming Zheng He. Peking tomu všemu rozuměl. Není to tak dávno, co čínští emisaři prováděli ofenzívu měkké síly, alias „ofenzívu kouzla“, vůči asijským sousedům Číny. A předpokládali svůj dosah na činy Zheng He při plavbě v námořní Asii během patnáctého století.

Zheng He velel mingské „flotidě pokladů“, tehdy největšímu a technologicky nejvyspělejšímu námořnictvu na světě, během série expedic do jihovýchodní a jižní Asie. Plavby nebyly svou povahou zcela nenásilné – flotila bojovala s pirátstvím například poblíž Malacca – ale nebyly to cesty dobývání území. To, že se Zheng He zdržel dobývání, tvořilo základní kámen pro šarmovou ofenzívu komunistické Číny o šest století později.

Peking se odvolával na cesty Zheng He, aby zobrazil Čínu v pozitivním světle ve srovnání s dravými západními říšemi, které půl tisíciletí pošlapávaly asijskou suverenitu. Mluvčí tvrdili, že skutečná, nevyhnutelná, protiimperální povaha Číny se projevila cestou za pokladem. Příběh ujistil Asiaty, že mohou důvěřovat silné námořní Číně, že jim území nevyrvé. Ale jde o to: když načrtnete příběh, který údajně zobrazuje vnitřní kulturu vaší společnosti, stanovíte standard pro své budoucí chování. Zahraniční publikum vás bude držet tohoto standardu. Všimnou si, že se od ní odchýlíte. Pokud tak učiníte, budoucí aplikace soft-power padnou na zem.

Udělají to falešné příběhy.

Dokonce i během rozkvětu čínské šarmantní ofenzívy existovaly znepokojivé příznaky. Peking v roce 2005 uzákonil „Zákon proti odtržení“, který se zavázal použít sílu proti Tchaj-wanu, pokud by se vedení ostrova posunulo směrem k formální nezávislosti na pevnině. V roce 2009 vedení strany předložilo Organizaci spojených národů mapu s prohlášením o „nesporné suverenitě“ nad vodami a pevninou v „devítipřerušované linii“, která ohraničuje velkou většinu Jihočínského moře, včetně pásů exkluzivních ekonomických zón patřících k čínským sousedům. . V roce 2012 se zmocnila mělčiny Scarborough, která je součástí výlučné ekonomické zóny Filipín. V roce 2013 začala vyrábět umělé ostrovy v Jihočínském moři. Atd.

Tolik k tvrzení Číny, že je vrozenou sebestopírající, vrozeně důvěryhodnou námořní mocností. Šikana je nyní každodenní rutinou čínského námořnictva, pobřežní stráže a námořní milice. A v troskách leží čínská měkká síla.

Ne že by to Xi Jinping & Co. zajímalo. Zahodili způsob diplomacie, který nabízel slibné výsledky, a nařídil čínským zástupcům, aby se k zahraničním partnerům chovali jako kretén. Diplomacie Jackass je diametrálně odlišná od diplomacie Zheng He, která měla za cíl usmířit ostatní. Obrat Pekingu neunikl pozornosti ani v asijských a západních metropolích. Jeho odbočka k těžkopádným prostředkům odcizuje potenciální zdroje podpory Tchaj-wanu, podněcuje hromadění zbraní v zemích, které se bojí čínských predátorů, a žene konkurenční mocnosti do nepřátelských aliancí, koalic a partnerství.

Proč se pouštět do chování, které se zdá být vědomě vypočítané, aby zaručilo, že Čína nezíská žádné přátele? Musíte si myslet, že panovačné chování je vepsáno do čínských zvyků myšlí a činů, a tedy do čínské politické a strategické kultury. Pokud ano, úřednictvo jedná na základě zakořeněných způsobů myšlení, cítění a jednání. Peking je v zajetí dlouhodobých a ušlechtilých tradic. Straničtí náčelníci si nemohou pomoci.

Nyní existuje příběh, který vysvětluje mnohé o minulých, současných a potenciálně budoucích akcích Číny. Podle toho se připravte.

o autorovi

Dr. James Holmes je JC Wylie předsedou námořní strategie na US Naval War College a nerezidentem na University of Georgia School of Public and International Affairs. Názory zde vyjádřené jsou pouze jeho.

Obrazový kredit: Shutterstock.

Delikátní tanec: Čína, Tchaj-wan, Amerika a hnutí slunečnice
